

Другим важливим викликом є номофобія – залежність людини від гаджетів. Цю залежність ще називають хворобою XXI століття. Практично кожна людина має у своєму розпорядженні хоча б один гаджет – переважно це телефон. Ми не можемо жити без телефону: зранку ми встаємо і перше, що беремо в руки – це телефон; ідемо снідати, що в нас завжди лежить на столі – телефон. А коли раптом телефон розрядився або ми його не можемо знайти, то зразу починаємо панікувати, наче втратили щось дуже цінне. Але телефон чи інший гаджет – не є найбільшою цінністю нашого життя. Це всього лиш засіб зв'язку. Але чим більше ми проводимо часу в гаджетах, тим більше ми втрачаємо дорогоцінного часу живого спілкування з близькими, ми не помічаємо, що довкола нас прекрасний світ, який набагато цікавіший, ніж наш віртуальний «друг». Винахідник смартфона Локко Леонард Мартіно, презентуючи свою майбутню книгу «Вибачте за мою цікавість», сказав: «Вибачте! Я вибачаюся за страшну шкоду, якої завдала людству моя цікавість» [1]. Він вибачається за те, що через його винахід люди забувають, що таке спілкуватися наживо і, навіть, ідучи поряд, вони пишуть один одному повідомлення; за те, що діти, коли їх щось цікавить, не питають цього у батьків, а шукають в інтернеті відповіді на свої запитання; за те, що знищив їхнє здоров'я. Він усвідомив наслідки свого винаходу, але цей процес не зворотній і лише ми самі можемо його зупинити.

Технічний директор Google в області машинного навчання та обробки природної мови Рей Курцвейл, який відомий своїми науково-технологічними прогнозами, 86% яких збуваються, спрогнозував ймовірні зміни у XXI столітті. Він припускає, що: у 2019 р. – людство переможе хвороби, які вбивають людей у 95% розвинених країн; у 2020 р. – компютери втратять свою звичну форму і їх можна буде вшивати у одяг; у 2025 р. – буде розроблено нанотехнологію, яка зможе повністю зрозуміти роботу людського мозку; у 2030-х роках люди зможуть телепатично зв'язуватися один з одним через бездротові мережі; 2040-і роки – люди будуть більшу частину часу проводити у віртуальній реальності; 2045-2099 роки – людство більше не буде обмежене швидкістю світла, штучний інтелект просунеться за межі Землі, машини зможуть будувати компютери розміром з планети [2]. Більшість цих прогнозів здаються безглуздими та смішними, але якщо поглянути на них з точки зору людей, які прагнуть створювати/відкривати все нове і «краще», то це може стати реальністю.

1. *Винахідник смартфона просить вибачення. [Електронний ресурс] – Режим доступу: CREDO: <http://credo.pro/2018/02/201118>. 2. Як зміниться світ до 2099 року. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.tutkatamka.com.ua/cikavinki/kuryozi/yak-zminitsya-svit-do-2099-roku-na-dumku-futurologa-chi%D1%97-prognozi-zbuvayutsya-v-86-vipadkiv>.*

Рачинська Г. В.

Національний університет "Львівська політехніка"

ЧИННИКИ ФОРМУВАННЯ ТЕХНОПАРКІВ ЯК ОСЕРЕДКІВ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

З огляду на світові тенденції та деякі особливості економічної глобалізації без власної індустрії Україні не обійтися. В останні роки почали активно функціонувати іноземні заводи з виготовлення автомобільних комплектуючих виробів. У Стрию та Коломиї працюють німецькі заводи компанії Leoni, у Львові та Немирові - японська Fujikura, у Кожичах на Львівщині- німецький Bader, у Чорткові - японська Sumitomo, у Бродах - французький Nexans, а в Луцьку та Житомирі - австрійський Kromberg & Schubert. Також до України переносить потужності Klingspor - французький виробник

абразивних матеріалів і ряд підприємств іншого профілю. З одного боку, це дає надію на нову індустріалізацію країни загалом і регіонів зокрема, з іншого - розуміння того, що це достатньо низько технологічне виробництво, праця на яких не потребує профільної освіти. З \$ 1,9 млрд, інвестицій, які отримала Україна у 2017р., у промисловість було спрямовано менше ніж 30%. До того загальний обсяг інвестицій все ще не вийшов на довоєнний рівень(4,5 млрд, у 2013-му)[1]. Очікувати від інвесторів, очевидно, чогось більшого не варто, бо така логіка виробничого офшорингу - кінцевим власником інтелектуального продукту завжди залишатиметься компанія. Тому будувати довгострокову стратегію економічного розвитку навколо офшорингу не можна – необхідно стимулювати появу власних інноваційних виробництв і їх вихід на світові ринки. Саме таку місію в розвитку інфраструктури підтримки інноваційної діяльності в Україні повинні мати технопарки.

Світовий досвід створення технопарків сприяє виокремленню чинників, що сприяють їх подальшому формуванню:

- наявність в регіоні науково – дослідних закладів високого класу(університетів, технічних вузів, науково – дослідних інститутів, технологічних фірм, що мають потужний дослідний потенціал);
- наявність стабільного колективу кваліфікованих спеціалістів різних професій;
- можливість придбання або найму в оренду на пільгових умовах земельної ділянки і виробничих потужностей;
- наявність зрілої технологічної інфраструктури та розвинутої мережі ділових послуг;
- можливість технологічного обслуговування та ремонту дослідницької техніки, управлінського консультування;
- доступ до джерел ризикового капіталу.

Набір цих чинників мав місце у багатьох країнах у різних комбінаціях. Проект «технопарк» передбачає новий підхід до регіонального розвитку. В ньому робиться акцент на створення гнучкої інфраструктури, що складається з кваліфікованих кадрів, нових технологій, інфраструктурного навчання, капіталу, який вкладається в нові недосліджені галузі та мережі комунікацій, зручне економіко – географічне положення (близькість до міжнародних магістралей і аеропортів, внутрішніх транспортних комунікацій).

Значення проекту «технопарк» полягає в наступному:

- . у межах технопарків повинно здійснюватись максимальне зближення науки і виробництва;
- . технопарки можуть сприяти структурній переорієнтації економіки;
- . технопарки характеризуються як сталі, достатньо автономні мікросистеми, що зосереджені в країні. У технопарках підвищені вимоги щодо якості навколишнього середовища і впорядкування території.

У нашій країні найсприятливіші умови для створення технопарків і технополісів мають значні міські агломерації, і передусім Київська, Харківська, Одеська, Львівська, Дніпровська.

Здійснення спрямованої політики створення технопарків у великих міських агломераціях України необхідно розглядати не як самоціль, а як засіб подолання кризових явищ в економіці та створення умов виходу країни на міжнародний ринок новітніх технологій.

У цілому з появою регіональних науково – технічних парків створюються сприятливі умови для вирішення низки державних, регіональних, вузівських та виробничих проблем, зокрема:

- зростають масштаби та темпи розвитку наукомістких і екологічно чистих галузей економіки;
- розширюються експортні можливості;

- змінюється технічна та організаційна база наукових досліджень у вищих навчальних закладах;
- розширюється можливість плекання висококваліфікованих кадрів та появи нових шкіл;
- підвищується технічний рівень, якість та конкурентоспроможність продукції тощо.

При всій різноманітності поєднання функцій технопарків їх специфічною рисою є створення стартових умов для розвитку науково – технічного підприємництва, яке орієнтується, як показує зарубіжний досвід, не на великі науково – дослідні інститути і лабораторії, а на малі і середні, включаючи ризикові, інноваційні підприємства. З цією метою на території технопарків необхідно формувати так звані інкубатори або «оранжереї».

1. Віхров М. Шлях дракона. Чому іноземні інвестиції не панацея і як досягти справжнього економічного зростання / М. Віхров //Український тиждень, N14(542)б - 12.04.2018

Рачинська Г. В., Бурда М. Б.
Національний університет «Львівська політехніка»

РОЛЬ КРАУДФАНДИНГУ ДЛЯ РЕАЛІЗАЦІЇ СТАРТАПІВ В УКРАЇНІ

З проблемою фінансування стартапів зустрічається кожен під час розробки свого проекту. Знайти інвестора займає досить багато часу, а також необхідно витратити багато додаткових ресурсів для його заохочення. Однак появилася нова можливість створити та показати свій проект на спеціально відведених сайтах в інтернеті. При цьому публікування робіт може обійтися абсолютно безкоштовно чи за невелику платню. Такий новий спосіб залучення інвестицій отримав назву «краудфандинг». Завдяки йому можна не лише залучити необхідні кошти, а й подивитися на скільки твій проект цікавий іншим та чи буде він популярним.

Слово «краудфандинг» походить від англійського «crowd funding», що перекладається як «фінансування гуртом» або «фінансування громадою» і означає спільне фінансування людьми зі всього світу цікавих та корисних для суспільства проектів у різноманітних сферах: благодійність, мистецтво, спорт, освіта, урбаністика, наука, технології, політика, стартапи тощо [1].

В Україні почали стрімко з'являтися краудфандингові платформи. Першою краудфандинговою біржею була «Спільнокошт/BigIdea», заснована в 2008 р. За допомогою сайту більше ніж 11,5 тис. користувачів зібрали близько 3 212 тис. грн. та профінансували 54 успішні проекти. Першими успішними проектами «Спільнокошту» були медійні та освітні ініціативи. Сьогодні ця платформа більше звертає увагу на колективне фінансування інновацій в сфері ІТ, відновлюваної енергетики [2].

У світі існує дві моделі збору коштів. Відповідно до першої, розробник проекту збирає повну суму для фінансування проекту, а в разі недобору до потрібної межі, гроші спонсорів повертаються до них же. Ця модель користується більшою популярністю серед інвесторів ніж друга. В другому випадку автор приймає до фінансування стільки, скільки надійшло від спонсорів, працюючи з отриманою сумою грошей. Саме тому, розробники більше зацікавлені саме в ньому. Презентація свого проекту на краудфандинговій платформі має свої переваги, оскільки результатом є не лише залучені кошти, а й своєрідна реклама, котра надає переваги у майбутньому.